

Kierkegaard artistái.

Nem égbolt ez,
nem esővel áldó,
nem a feltámadások Mennysországa,
nem az Emberiség
honfoglaló jurtája ez.
Feszülő zenitén a Jel:
Paragrafus-Horog,
a Remény tudathasadt kampója csak —
torkunkba ütve ...
Lengünk

tátogó porondok fölött,
a nap foltjaival beszennyezetten.
Alattunk
tenger,

sziklás hegy,
homok.

S. O. S.-ek pengéje üti át talpunk,
ágyékunk,

tüdőnk.

Jönnek ügyeskedő kardnyelők,
a csönd bohócai:
sipkáikon hangfogós csengettyűk,
hogy elnémítsák a fegyverek
agyakban rothadó csattanását.
Lengünk

tátogó porondok fölött:
a jónásnyi szájak,
nagy okoskodások
és
nagy vadászatok
évszakában.

Lengünk

„o kos emberek nagy hahotája közepette”:
„a világ is így fog elpusztulni”!
Ne higgyétek,
hogy „mindez csak vicc”,
hogy mindez csak hörgő költemény.

Rózsák színeváltozása

a canossát jártak
hamu-hajába rózsát,
illat-parazsat!:
 hamvadó üstökösök
 tántorognak a földön,
a rózsalovag-indulók
a sziromtépő vallomások
 hibbant ütemére.

a rózsalovagok sírján
a páncél-vedlette gránit nyugalma
 nem biztos,
 hogy a léleké.

a gyilokvetőn ostyafedlap,
benne az isten rákos vére lüktet:
felmutogatják,
a térdet hajtó
 arctalan zuhan —
 sikolya pirossá dagad:

nyíló rózsá.

nézd a mandulagyulladásos kémények lobát:
kis kéményseprők hajnala —
felnő az ember,
 az emberiség:
gombjáért nyúl.
okosabb,
 mint a festmény nemzetőre,
ő kardját szorítja csak,
 szegény hülye:
szalagja pálinkáscímkéken fakul.

lesújtanak az árverő kalapácsok

nincs mese

a licitektől riant levegőben
árnyékok merülnek el
canossajárás előtti

és utáni árnyak —

fekete szirmok.